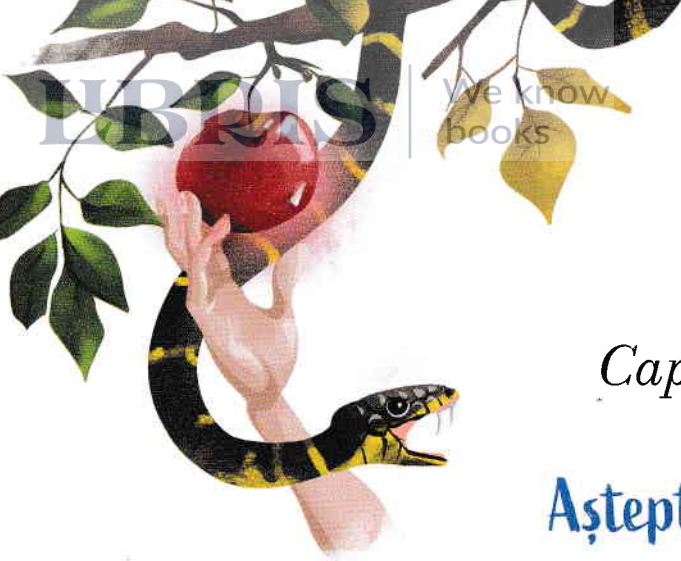


BIBLIA PENTRU COPII

povestită de Părintele Necula

Nașterea, copilăria și botezul Mântuitorului

Ilustrații de Cezar Mandă



Capitolul 1

Așteptarea

Știu, dragilor. Și prietenii mei, Florin și Ioana, sper că de-acum și prietenii voștri, mi-au spus că, atunci când li s-a născut un frate sau un verișor, o soră ori o verișoară, toată familia părea că zâmbeste și era pusă pe șotii. Surpriza a fost că, deși se așteptau să nu mai fie băgați în seamă, au devenit dintr-odată frații mai mari. Adică persoane implicate în grija pentru cel sau cea mică. Așa a fost dintotdeauna.

Domnul Iisus Hristos, Cel despre care povestim împreună, a fost mult mai mult așteptat de către mult mai mulți oameni. El era așteptat ca un semn de iertare, de împăcare între Dumnezeu-Tatăl, Creatorul lumii, și oameni. Deoarece cândva, pe când îi așezase în Rai – sau Grădina Edenului dacă vă place mai mult –, oamenii primiseră o poruncă pe care o încălcaseră. Ei se numeau Adam și Eva. Acolo unde greșiseră, din neascultare, venise însă și iertarea



lui Dumnezeu, Care le-a promis că-i va ajuta să se împace cu El. Să devină iarăși fiii Lui, fii ai Celui Preaînalt.

Greu au oftat Florin și Ioana când le-am spus, dar au înțeles că omenirea a așteptat mii de ani până când împăcarea lui Dumnezeu s-a putut împlini. Sub chipul unui Copil. Sau, dacă vreți, al unui Bebeluș.

Au fost multe momentele grele pentru urmașii lui Adam și ai Evei, care au devenit apoi un popor sfânt, poporul lui Israel. Poate cele mai grele au fost acelea ale Potopului — când ape mari au cuprins lumea, rămânând în viață doar Noe cu familia sa și reprezentanți din fiecare soi de animal ori plantă — și acelea ale Robiei egiptene, din care

Dumnezeu și-a scos poporul ales, trecându-l prin Marea Roșie și așezându-l în ceea ce numim noi azi Țara Sfântă, Israel.

Pentru cea de-a doua purtare de grijă a lui Dumnezeu, a evadării din robie, a fost ales Moise. Cel care, desigur știți deja, a primit Tablele Legii, și anume zece porunci prin care



Dumnezeu a învățat pe poporul Său — și prin acela pe noi — ce avem de împlinit în viețile noastre pentru a nu-L trăda pe Dumnezeu.

Pe tot parcursul așteptării Venirii Celui Promis, care avea numele de Mesia (Unsul), Fiul lui Dumnezeu — a nu se confunda cu Moise, fiul lui Amram —, au vorbit despre venirea Sa o serie de bărbați aleși ai neamului lui Israel, oameni numiți profeți. Ei au vestit că se va naște din Fecioară, în Betleemul Iudeii, că va fi Fiul Celui Preaînalt. Tot ei au vorbit însă și despre modul în care Acesta avea să fie hărțuit și ucis pentru a-Și împlini Vestirea, și lor le datorăm și primele semnale legate de Învierea Acestuia din morți, fiecare profeție semănând cu un fel de fotografie la minut precum i se arăta câte unuia dintre profeți.

Cu alte cuvinte, atunci când Hristos a venit, existau toate datele pentru a fi recunoscut. Dar nu a fost așa...



Capitolul 2

...iar numele Fecioarei era Maria

Acum nouă, celor care avem Evanghelia la îndemână, ne este ușor să O identificăm pe Fecioara Maria drept Maica Domnului. Dar gândiți-vă cum era în vremea aceea. Cu fiecare generație se întâmpla același lucru. Fetitele cele mai cuminiți și ascultătoare — ca tine Ioana — erau aduse la Templu. Templul se afla la Ierusalim. Iar Ierusalimul ajunsese centrul lumii poporului ales în special în vremea regelui David, despre

care sunt convins că știți că a fost mai întâi păstor de turme de oi și apoi a ajuns rege prin voia lui Dumnezeu, impresionând poporul lui Israel prin uciderea lui Goliat — un uriaș arogant — cu o piatră pornită din praștia sa păstorească. Lui îi datorăm o carte minunată, *Psaltirea*, și un instrument gingaș, harfa.

Acolo, pe Muntele Sionului, pe vârful Moria, care ocupă până astăzi centrul orașului Ierusalim, se afla Templul în vremea nașterii micuței Maria. Ea era fiica lui Ioachim și a Anei și locuia, după tradiție, într-un cartier al Ierusalimului, tatăl său fiind om de încredere



al preoților de la Templu, păzind o fântână unde se scăldau oile înainte de a fi aduse jertfă la Templul Sfânt.

Deși ar fi ținut-o mereu în brațele sale, tatăl, care jurase că va dăruia fetița lui Dumnezeu, a trebuit să împlinească cele promise.

Astfel că micuța Maria a plecat de acasă — e drept, nu prea departe — și a locuit câțiva ani buni în preajma Templului. Acolo, totul era organizat ca la o mănăstire. Fetițele erau educate să fie atente la voia lui Dumnezeu, să se roage și să lucreze pentru înfrumusețarea Templului.

Desigur că se și jucau, cred eu, dar așa, cu luare aminte. Știm numele unei învățătoare de-a Maicii Domnului, Ana lui Fanuel, dar despre aceasta vom vorbi la vremea potrivită în povestea noastră.

Știu, Florine, te întrebi dacă erau și băieți la Templu. Ei erau aleși în fiecare sat și oraș evreiesc și puși să învețe Legea, Profetii și alte cărți sfinte.

Nu exista Templu decât la Ierusalim, dar știm că, în fiecare localitate, exista sinagogă, un loc de rugăciune și de învățare a voinii lui Dumnezeu. Învățau, altfel spus, să trăiască



și să se bucure de Dumnezeu. Și să-L bucure, desigur, pe Acesta.

Maria a stat o vreme la Templu. A lucrat mult, s-a rugat cu grijă și a învățat și ea cuvintele vii ale Psaltirii și Legii lui Dumnezeu.

În vremea ei s-au înnoit o parte dintre obiectele care înfrumusețau Casa lui Dumnezeu de pe Muntele Sionului, muntele cel Sfânt. Ei i-a revenit să lucreze dvera, perdeaua ce despărțea Sfânta de Sfânta Sfințelor, două încăperi ale Templului.

Astăzi, dvera aceasta este o mică perdeluță care se trage peste porțile, ușile împărătești din iconostasul Bisericii Ortodoxe. De aceea, pe aceste uși sunt pictate două icoane, reprezentând două persoane importante – Maica Domnului și Îngerul Gavriil, Arhanghelul care va aduce o veste deosebită acestei fetițe minunate cu numele Maria.

Erau prieteni, desigur, pentru că, pe dvera cea mare a Templului, tânăra țesătoare îi desenase în fire de aur aripile, cele care dădeau zbor înalt mesagerului lui Dumnezeu, Gavriil.

Se spune că atât de frumos țesuse perdeaua aceea, încât o strălucire de lumină o însoțise în toată perioada cât muncise la ea. Și toți se mirau și se întrebau: „Ce minune poate fi aceasta?”

Un bărbat văduv din Nazaret, după unii trecut deja de douăzeci de ani, se pare că zărise acolo chipul minunat al Mariei. Acesta era un tâmplar foarte dibaci, care realizase multe pentru reconstruirea Templului, efort făcut de regele Irod, altfel om hain și neînduplecat. De asemenea, știm

LBRIS

We know
books

